

— Далѣчь, задъ морета, задъ гори, въ великата степь.

— Ами какъ тя се нарича?

— Бухара.

— Свѣщенно мѣсто, тамъ живѣять свѣти людие.

— Правовѣрни и вѣрни на Пророка. Слънцето на Аллаха свѣти надъ Бухара.

Мюфтията стана и искаше да цѣлуе ржката на дервишина, но дервишина го прѣдупреди, и прѣди той да дойде до срѣдата на стаяга сграбчи и цѣлува ржката на стареца.

— Ти си свѣтилото на вѣрата въ земята румелийска, и въ Бухара и въ Самаркандъ; богомолцитѣ изъ Румелия разказваха това и моляха за тебе Бога. Азъ дойдохъ тукъ, странствувахъ десетъ мѣсеца за да цѣлуна скутоветѣ на дрѣхитѣ и краката на Божийтъ чело-вѣкъ, който стои на стража въ крайнитѣ на земята, придобита съ сабята на Исляма.

Мюфтията поглѣдна лицата на дервишитѣ и като се увѣри съ старото опитно око, че впечатлението е произведено, подаде имъ знакъ съ ржката за да излѣзатъ и да ги оставятъ сами. Тѣ излѣзоха, спустнаха пердетата и даже затвориха вратата, защото така заповѣда старийтъ мюфтия.

Мюфтията се озърташе на всички страни, а бухарсийтъ дервишъ се хвърли къмъ неговитѣ крака, цѣлуваше ги и говоряше:

— О мой защитнико, мой избавителю, благодаря ти!

Мюфтията се засмѣ: стани, свѣтій обѣснико, вѣчно неиспримий! Отъ Бухара ли доведе гурията? Хубавица и разумна е! Разбрано всичко ми разказа и умно на тебе всичко прѣдаде. — Той му повърна прѣстена: — Вземи го, той още много пѣти ще ти дотрѣбва. Но какво ний ще правимъ съ гурията? гяурка ли е?

На Кущията (това бѣше той) свѣтнаха очитѣ.

— Тя е мойтъ ангелъ, моето небе! Тя ме спаси за услуги на васъ. Тя ще стане мюсюманка и ще ми бжде жена.